Jaap en André

# DE RUSLAND MACHINE

COAB 2018

# *Jaap en André*

## en de Rusland Machine

Hoofdstuk 1.

"Jaap !" riep moeder, "Opstaan. Het is dinsdagochtend, drie uur in de nacht. We zouden naar professor Malerus gaan." Even was het toen stil, en toen riep ze "André ! Opstaan. Het is tijd !" Het was heel vroeg in de ochtend. De meeste kinderen zouden rondom deze tijd nog slapen, maar Jaap en André waren nu klaarwakker door het gegil van hun moeder. En ze waren blij, want ze mochten naar professor Malerus toe. Dat vonden ze veel leuker dan school.

Na zich aangekleed te hebben zaten ze al snel met moeder aan het ontbijt. Moeder had haar krulspelden in. "Ga je zo naar professor Malerus toe met die krulspelden in je haar ?" vroeg André lachend.

"Welnee," sprak moeder lachend. "Die haal ik er zo uit, maar eet nu snel je bord leeg. We gaan zo weg."

Zo gezegd zo gedaan. Moeder haalde na het ontbijt de krulspelden uit haar haar. Ze stond voor de grote spiegel. Ze deed de krulspelden in een roze gevlochten mandje. De kinderen trokken alvast hun jassen aan. "Gaat u zo naar professor Malerus toe ?" vroeg André lachend. "In uw nachtjapon ?"

Moeder lachte terug. "Waarom niet ? Goed idee. Daar was ik nog niet opgekomen," sprak moeder.

"En met uw pantoffels ?" lachte Jaap.

Moeder lachte. "We hebben nog wel even de tijd." Toen ging ze naar boven, en even later kwam ze naar beneden in een flitsend pak. Het was een zwart pak met allemaal glitters. Ook had ze laarzen aan.

"Gaat u zo naar professor Malerus, in dat flitsende zwarte pak ?" vroeg Jaap. "Hij zou zich rot schrikken."

"Welnee," sprak moeder. "Hij is wel wat gewend."

"U lijkt wel op een superster, mamma," zei André. "Professor Malerus gaat echt schrikken."

"Misschien houdt hij me dan wel," lachte moeder. "Wie zou er nu niet bij professor Malerus willen wonen."

"Mogen wij dan ook bij u wonen ?" vroeg Jaap.

"Natuurlijk," zei moeder. "Jullie zijn toch mijn kinderen ?"

"Maar wat zou pappa daar van vinden ?" vroeg André.

"Dat weet ik niet," lachte moeder. "Maar hij moet er maar aan wennen."

Ze gingen de voordeur uit, en moeder sloot netjes de deur. Toen moesten ze nog even door een stukje bos of park lopen, en kwamen zo aan bij het huis van professor Malerus. Ze belden aan, en hij deed al snel open. Hij keek niet eens naar hen, maar maakte een gebaar dat ze binnen konden komen, en liep door de lange gang heen. "Volgen jullie mij maar," riep hij. Het was diep in de nacht. "Jullie zijn precies op tijd !" riep hij weer. In de woonkamer kregen ze thee, en toen nam hij ze mee naar de kelder over een trap naar beneden, door een andere deur in de woonkamer.

Hij deed een beetje haastig. Ze hadden hun thee nog niet opgedronken, maar stonden daar met hun kopjes in hun handen. Hij liet ze een machine zien. De machine pruttelde verschrikkelijk.

"Wat is het ?" vroeg André.

"Mijn nieuwe uitvinding," sprak professor Malerus.

"Dat begrijp ik," zei André, "maar waar is het voor ?"

"Dat zul je wel zien," zei professor Malerus die niet op of omkeek. Hij was alleen in grote concentratie naar de machine aan het kijken. Hij keek naar wat schermpjes. Er verschenen allerlei ingewikkelde getallen en vreemde symbolen op die André en Jaap niet begrepen.

"Niet te dichtbij komen," sprak professor Malerus. Toen ineens waren er kleine ontploffinkjes in de ketel. Professor Malerus keek naar de stangen die vanuit de ketel liepen. "Het werkt," sprak professor Malerus.

Zachte muziek kwam uit de machine. Met een knopje draaide hij de machine om, en er was een grote open cabine met stoeltjes waar ze op konden zitten. Toen schoof de professor een kap over hen heen. "Donker," zei André.

"Dat moet ook," sprak professor Malerus.

"Ik zie niks," zei Jaap. Toen schoof professor Malerus de kap iets op, en ging toen op het voorste stoeltje zitten. "Nu gaat het beginnen," sprak professor Malerus. Het was alsof er iets bewoog, maar ze wisten niet of het de stoeltjes waren of de machine zelf. Plotseling was alles wit. Ze begonnen het enorm koud te krijgen. Ze waren in de sneeuw. Er was overal ijs.

"Hoe kan dat ?" vroeg Jaap.

"Heel simpel," sprak professor Malerus. En toen volgde er een onnavolgbaar verhaal van ingewikkelde wiskunde en natuurkunde. Jaap en André begrepen er niet veel van. "Ik heb het koud," zei André.

"Oh, het zal nog wel veel kouder worden," zei professor Malerus.

"Waarom zijn we hier dan ?" vroeg Jaap.

"Dat zul je wel zien," sprak professor Malerus. De stoeltjes zweefden gewoon over het ijs en de sneeuw heen, totdat ze bij de zee aankwamen. "In de zee is het lekker warm," sprak professor Malerus. Na een tijdje lagen ze in de zee, en professor Malerus lachte. Er waren hier ook zwembanden. "Mijn pak !" riep moeder. Jaap en André lachten. "En uw haar !" riep André. Professor Malerus gaf hen zwemkleding en sprak : "Doe je kleren maar uit, daar heb je allemaal niets meer aan." Het water was inderdaad lekker warm. Het was hier heel tropisch, terwijl verderop nog sneeuw en ijs was. "Dit is een oase in het ijs," zei professor Malerus. "Komt niet vaak voor."

"Is het zeldzaam ?" vroeg André. Professor Malerus knikte.

Ineens was alles zwart. Het bleek dat ze al die tijd gewoon in de machine zaten. "Het leek net echt," zei Jaap. "Ik had het ook echt koud, en daarna warm."

"Dit was maar een voorbeeldje," zei professor Malerus.

"Waar waren we ?" vroeg André.

"Gewoon in de machine," sprak professor Malerus.

"Gewoon allemaal nep ?" vroeg André.

"Ja, een gesimuleerde werkelijkheid," sprak professor Malerus.

"Mogen we hier blijven ?" vroeg Jaap. "Ik zou hier wel naar school willen."

"Nee," zei moeder. "Het ritje is nu afgelopen. We gaan nu naar huis. Je vader zou het vast geen goed idee vinden als jullie hier blijven."

"Ah, toe nou," zei André. "U zei dat u zelf wel heel graag bij professor Malerus zou willen blijven wonen."

"Dat was maar een grapje," zei moeder. "Het zou me wel leuk lijken, maar het is niet haalbaar. Je vader zou dat nooit goedvinden."

"Ah," zei Jaap, "mams, toe nou, doe niet zo flauw. We kunnen het toch proberen ? Misschien vindt pappa het wel heel leuk, en komt hij ook."

"Daar zou ik niet van uitgaan," zei moeder streng.

"Mams, doe niet zo flauw !" riep André. "U gunt ons niets. Wij willen hier blijven, en nu loopt u moeilijk te doen."

"Professor, doe iets," zei moeder.

"Tja," zei professor Malerus, "als ze het zo graag willen. Er is hier ook een school in de machine. Een veel betere school, al zeg ik het zelf. Het zou veel beter voor de kinderen zijn. Waarom denk je dat ik al deze uitvindingen heb gemaakt ?"

Moeder schoof de kap omhoog, stond op en liep de cabine van de machine uit. "Goed, maar ik heb jullie gewaarschuwd," zei ze boos. "Jullie horen nog van mij en je vader."

Stampvoetend liep ze de kelder uit de trap op. Professor Malerus ging ook de machine uit, want hij zou verder gaan met nieuwe uitvindingen. Professor Malerus was nooit klaar. De jongens bleven op hun stoeltjes zitten, en even later waren ze weer in het ijsgebied, en toen in de warme zee. "Waar moeten we nu naartoe ?" vroeg André. "De professor zei dat er hier ook een school was, dus die moeten we dan eerst zoeken," zei Jaap.

"Kom mee," zei André, terwijl hij Jaap het water uittrok. Samen renden ze het strandje over totdat ze in een klein bosje kwamen. Hier was een pad met kiezelsteentjes, en die leidde naar een dorp. Ze begonnen steeds meer huizen te zien tussen de bomen, dus ze wisten dat ze hier dichtbij de school moesten zijn. Ze waren erg benieuwd. "Wat zouden we daar leren ?" vroeg Jaap.

"Ik hoop een hoop leuke dingen," zei André, "niet zo saai als op onze school. Al die getalletjes en dat netjes schrijven gedoe, daar wordt je toch helemaal gek van ?"

Na een tijdje kwamen ze bij een school aan. Ze liepen het pleintje over en gingen direct naar binnen. Een juffrouw zat in een leeg klaslokaal.

"Kom, kom," fluisterde de juffrouw.

"Wie bent u ?" vroeg André, "en waarom is uw klas leeg ?"

"Ik ben juffrouw Amulek," fluisterde de vrouw, "en mijn klas is leeg omdat het nog geen tijd is."

"Waarom fluistert u ?" vroeg Jaap die om zich heen keek.

"Ik geef altijd fluisterend les," fluisterde de juffrouw. "Jullie zijn hier in het Fluister dorp. Iedereen fluistert hier."

"Vreemd," zei André.

"Okay," fluisterde Jaap. "En waarom is dat ?"

"Dan letten de kinderen beter op," fluisterde de juffrouw. "Iedereen heeft zo meer aandacht voor elkaar. Alleen op donderdag spreekt men. Donderdag is praatdag, en de andere dagen zijn de fluisterdagen."

"Waarom is dat ?" fluisterde Jaap weer.

"Omdat Donderdag de vrije dag is," fluisterde de juffrouw. "Dat is de rustdag, de dag waarop je niet hoeft op te letten."

"Is dat overal zo hier ?" vroeg Jaap ineens, niet meer fluisterend. "Ik zou moe worden van al dat gefluister."

"Nee," fluisterde de juffrouw, "alleen hier. Dit is het fluisterdorp, oftewel het Dinsdag Dorp. Als je gewoon wil praten dan moet je naar het Donderdag Dorp gaan, hier verderop."

"Dat lijkt me beter," zei André. "Hoe komen we daar ?"

"Gewoon het dorp uitlopen tot aan het kiezelpad, en dan door het bos loop je er vanzelf tegenaan," fluisterde de juffrouw. "Maar voordat je gaat is er wel iets wat je moet weten. Alleen op Donderdag kan men het dorp in en uit. Op de andere dagen laten de dorpwachters je er niet door."

"Dan wachten we wel," sprak André.

"Maar dan moet je wel zorgen dat je vandaag nog uit het Dinsdag Dorp gaat," fluisterde de juffrouw. "In het bos tussen het Dinsdag Dorp en het Donderdag Dorp moet je wachten. Je kunt alleen maar op Dinsdag in en uit het Dinsdagdorp."

"Wat een gedoe allemaal," zei Jaap.

"Waar is het allemaal goed voor ?" vroeg André.

"Om veiligheidsredenen," fluisterde de juffrouw.

Zijn er ook dorpen waar je gewoon op alle dagen van de week in en uit kunt ?" vroeg Jaap.

"Nee, die zijn er niet," fluisterde de juffrouw. "Dit is het Donderdag Land, en dat land kent alleen maar twee dorpen. Dit dorp, en het Donderdag Dorp. Het Dinsdag Dorp is het eerste dorp van het land, en je komt er alleen in op Dinsdag. Dinsdag is de poortwachter van het land Donderdag. Dinsdag Dorp is het poortdorp."

"Belachelijk," zei Jaap.

André stootte hem aan.

"Ik heb die poortwachter genaamd Dinsdag niet eens gezien," zei Jaap. André begon te lachen.

De juffrouw zei niets. Na een tijdje fluisterde ze : "Het is een reus. Hij is eerst heel koud, en dan heel warm."

"Oh, dat ijsgebied met die warme zee," lachte André. "Dus de reus is een soort landschap, verder onzichtbaar als reus ?"

"Zoiets," fluisterde de juffrouw, "maar zo is hij niet altijd. Reus Dinsdag noemen we hem."

"En wanneer kan iemand het Donderdag land weer uit dan ?" vroeg Jaap.

"Ook alleen op Dinsdag," fluisterde de juffrouw.

"Griezelig," zei Jaap.

"Elk land heeft zijn eigen wetten," fluisterde de juffrouw. "De reus beschermt het land goed. We zijn zeer trots op hem."

Er begonnen al wat kinderen fluisterend de klas binnen te komen. Jaap en André bedankten de juffrouw en liepen toen door het dorp heen totdat ze bij het kiezelpad aankwamen. Het was dinsdag, dus ze konden het dorp uit. Ze wisten dat ze in het bos moesten wachten tot donderdag om het Donderdag Dorp in te kunnen. Het lopen duurde niet lang, en ze konden in ieder geval al om het Donderdag Dorp heenlopen om het te bekijken. Het was gelukkig warm, dus ze konden gewoon in de open lucht slapen. Er stonden zelfs wat lege tentjes hier en daar.

Hoofdstuk 2.

Donderdag Dorp was van de buitenkant prachtig, en Jaap en André werden steeds nieuwsgieriger. De hele dag waren ze bezig met onderzoeken, en aan het einde van de dag waren ze verschrikkelijk moe, en gingen één van de tentjes binnen om daar te slapen. De volgende dag was het woensdag, en ze waren al vroeg op. Ze zagen er naar uit Donderdag Dorp te kunnen binnengaan, maar dan moesten ze tot donderdag wachten. Weer gingen ze de buitenkant van het dorp onderzoeken en liepen om het hele dorp heen. Het was prachtig natuurgebied, en het lag aan een meer. Maar plotseling werd alles donker. En ineens werd de kap van de cabine van de machine opgetrokken. Regelrecht keken Jaap en André in de gezichten van drie politie agenten. "Eruit, jongens," sprak een agent. Hij trok hen één voor één aan hun arm de cabine uit. "Waar is professor Malerus ?" vroeg André.

"Die is gearresteerd," zei de agent. "Kinderen van school weghouden is een kwalijke zaak. Bovendien heeft hij verdachte uitvindingen gemaakt, waarvan deze machine er één is. Kom op, jongens, dat is geen plaats voor kinderen. Ga terug naar huis."

"Ja maar ..." zei Jaap.

"Niets te ja-maaren," bromde de agent. "Wegwezen nu." Hij begon hen al met zijn politie knuppel te slaan, dus toen zijn ze maar gegaan. Thuisgekomen zagen ze hun woeste vader op de bank zitten, en moeder was ook niet al te vrolijk. Hun vader stond op en begon te tieren. "Dat wordt de hele week straf," bulderde hij. "Geen televisie, en vroeg naar bed."

"Ik zei het jullie toch !" riep moeder. "Maar toch maar koppig en eigenwijs zijn."

"Professor Malerus is in de gevangenis," zei André sip.

"Dat heeft hij verdiend ook !" brulde vader. "Die man moet met zijn tengels van kinderen afblijven. Hij zou jullie totaal verpesten door zijn vreemde machines. Een kind moet naar school."

"Ja maar in het Donderdag land zijn ook scholen," zei Jaap.

"Donderdag land ?" lachte vader spottend. "Hoe kom je daar nu weer bij ? Dat zal me een school wezen dan. Die professor is niet goed bij zijn hoofd."

"Hoe weet u dat nou ?" vroeg Jaap.

"Naar boven nu," brulde vader. "Naar jullie kamer. Ruim die maar eens op om ergens mee te beginnen."

Jaap en André liepen mopperend naar boven. Hun vader had vast en zeker de politie gebeld.

André en Jaap begonnen hun kamer op te ruimen zoals hun vader hen had opgedragen. Bij het avondeten vroegen ze of ze professor Malerus in de gevangenis mochten bezoeken. "Eén keer per week," zei vader. "Want er is maar één keer per week bezoekuur."

"Welke dag is dat ?" vroeg Jaap.

"Altijd op de donderdag van vier tot vijf," sprak vader.

"Oh donderdag," zei André. "Dat is morgen al." Beiden kregen ze een dikke glimlach. Ook moeder zou met hen mee gaan. "Doet u uw zwarte pak met glitters weer aan, mamma ?" vroeg Jaap.

"Nee, Jaap," zei moeder streng. "Die gaat trouwens in de was."

"Wat gaat u dan aandoen, mams ?" vroeg André.

"Dat doet er niet toe," sprak moeder. "Professor Malerus heeft toch nergens oog voor, vooral niet nu hij in de gevangenis zit. Hij zal wel genoeg aan zijn hoofd hebben."

"Maar wij hebben wel altijd oog voor u, mams," zei Jaap.

"Het zou handig zijn als je ook eens wat oor zou hebben voor je moeder in plaats van alleen maar een oog," sprak moeder streng.

"Ach, die stomme politie agenten kwamen weer net op het verkeerde moment," mopperde Jaap. "We waren net ons aan het voorbereiden om Donderdag Dorp te bezoeken."

"Heb maar niet zulke praatjes," zei moeder nijdig. "Wat als je daar iets in de nek zou springen waar je niet op had gerekend ? Je weet het maar nooit met zulke gevaarlijke uitvindingen van professor Malerus."

"Eerst was u nog enthousiast !" riep André, "en toen we het leuk begonnen te vinden werd u een grote spelbreker."

"Daar zijn moeders voor," zei moeder. "En jullie vonden het iets te leuks. School gaat altijd voor het leuke."

"In Donderdag Dorp zou er ook school zijn," zei André.

"Afgelopen nu, en dooreten," bromde vader. Er werd toen niets meer gezegd. De volgende dag gingen ze met moeder professor Malerus in de gevangenis bezoeken. Moeder begon hem direct uit te foeteren met het bezoek uur. "Zie je nu wel waar het je allemaal gebracht heeft !" tierde ze. "En wees maar blij dat we je nog bezoeken."

André en Jaap waren kwaad op hun moeder, en dat lieten ze ook merken. "Ga jij dan maar weer weg !" riep Jaap. En dat deed moeder. Na haar woordje gezegd te hebben liep ze stampvoetend weg.

"Klaarblijkelijk ben ik een gevaar voor de samenleving," sprak professor Malerus. "Ze willen mij opgesloten houden in de gevangenis voor de rest van mijn leven."

"Dat nooit !" foeterde Jaap. "Dat is belachelijk. Uw uitvindingen zouden zoveel voor de samenleving kunnen betekenen."

"Blijkbaar denkt de politie daar anders over," sprak professor Malerus.

"Wat een stelletje apen," foeterde Jaap.

"We kunnen toch terug naar uw machine om hulp te halen uit het Donderdag land ?" fluisterde André, die niet wilde dat de bewakers het zouden horen. "Ze hebben daar ook een reus genaamd Dinsdag, de poortwachter van het land. Misschien dat hij iets kan betekenen ?"

Professor Malerus glimlachte. "Slimme jongen," zei hij zacht. "Onder de deurmat voor de voordeur ligt een extra sleutel. Beproef ons geluk maar, jongen, want hier heb ik geen leven," zei hij toen fluisterend. Even legde de professor de jongens nog uit hoe de machine op gang gezet kon worden. Ook dit deed hij fluisterend. De jongens moesten direct terugdenken aan de fluisterende juffrouw Amulek in het Dinsdag Dorp, wat het fluisterdorp was.

Maar toen ze bij het huis van professor Malerus aankwamen zagen ze agenten in en rondom het huis. Ze hoopten maar dat de machine niet in beslag genomen zou worden.

Toen ze thuiskwamen waren vader en moeder weer erg chagrijnig. André stootte Jaap aan en zei fluisterend : "Waren we nog maar in het Donderdag land."

Fluisterend zei Jaap terug : "Daar komen we hopelijk snel weer terug. Even afwachten totdat dat politie gespuis weer weg is."

Ze gingen direct weer naar hun kamer. Ze moesten toch nog huiswerk doen, en bij hun vader en moeder te zitten was nu echt geen pretje. Midden in de nacht maakte André Jaap wakker. Ze zouden het nu alles rustig was nog een keer proberen. Heel stilletjes kleedden ze zichzelf aan en gingen het huis uit. Ze hoopten maar dat vader en moeder niets zouden merken, want dan zou het huis te klein zijn. Gelukkig ging het goed. Het was diep in de nacht, en gelukkig was er ook geen politie bij het huis van professor Malerus. André keek onder de deurmat voor de voordeur, en daar lag inderdaad de sleutel, die hij toen pakte. Beiden konden ze zo het huis binnenkomen. Ze liepen de lange gang door naar de woonkamer en gingen toen direct door de andere deur in de woonkamer de trap af om in de kelder te komen. Tot hun grote opluchting stond daar nog steeds de machine. Het was een heel groot ding, en professor Malerus had hen precies uitgelegd hoe het ding op gang te krijgen. Al gauw pruttelde de machine. Even later waren er de kleine ontploffinkjes die nodig waren om de machine te laten starten. Ze gingen de cabine binnen en gingen op de stoeltjes zitten.

'Wacht,' sprak een stem. 'Wat doen jullie hier ?"

De jongens schrokken. "Wie bent u ?" vroeg André.

"Ik ben reus Dinsdag, de poortwachter van het Donderdag land," sprak de stem. "Het is nu geen dinsdag, dus ik kan jullie niet toelaten, helaas."

"We hebben u nodig," smeekte André, en begon het hele verhaal te vertellen over hoe professor Malerus in de gevangenis terecht kwam.

"Maar dat is verschrikkelijk !" zei reus Dinsdag luid. "Door hem bestaan wij. Hij is onze vader, onze uitvinder, onze ... Maar wacht eens even ... Hebben jullie die twee stangen gezien aan de voorkant van de machine ? De roze dinsdag stang, de fluisterstang, en de blauwe donderdag stang. Ze lopen vanuit de ketel."

"Ja, die hebben we gezien," zei Jaap.

"Nu, luister goed," zei reus Dinsdag. "Als die stangen verwisseld worden, dan wordt jullie wereld verwisseld met de onze, dus dan is onze wereld buiten de machine, en jullie wereld binnenin de machine. Ik ben de poortwachter van de machine, dus dan is het voor mij een koud kunstje om professor Malerus uit de gevangenis te halen."

"Maar hoe werkt dat dan ?" vroeg André.

"Daar hebben we juffrouw Amulek voor nodig," sprak de reus. "Die kan ze zo verwisselen. Die is zo handig met dit soort dingen. En dan hoeft ze ook niet meer te fluisteren. Ze moeten in het Dinsdag Dorp alle dagen van de week, behalve donderdag, fluisteren, anders zou de machine ketel te veel onder druk staan en dan zouden we er allemaal aangaan. Dat komt omdat professor Malerus de stangen verkeerd heeft geinstalleerd. In zijn verstrooidheid heeft hij de stangen met elkaar verwisseld."

"Maar waarom zegt u dat nu pas ? Had u dat niet even aan professor Malerus kunnen doorgeven toen hij nog hier was ?" vroeg Jaap, "Dan had dit allemaal voorkomen kunnen worden."

"Ik ben zelf ook nogal vergeetachtig," sprak reus Dinsdag. "Maar ik herinnerde me het ineens weer."

Hoofdstuk 3.

"Juffrouw Amulek !" riep reus Dinsdag.

"Ja," fluisterde iemand.

"Kun je even komen helpen met het verwisselen van de stangen," vroeg reus Dinsdag. "Professor Malerus had ze per ongeluk verwisseld. De roze stang moet op de plek van de blauwe, en de blauwe moet op de plek van de roze."

"Komt voor elkaar," fluisterde juffrouw Amulek.

Ze zagen verder niets, maar voelden een warme wind over zich heenkomen. Er was ineens veel gekraak in de machine, en zelfs gekrijs. Er was toen een enorme ontploffing in de ketel, maar gelukkig ging alles goed. Dat hoorde erbij volgens reus Dinsdag. "Gepiept," zei juffrouw Amulek.

"We zijn buiten de machine !" riep de reus. "Je kan weer gewoon praten, juffrouw Amulek. De ketel zal er niet meer door onder druk staan."

Juffrouw Amulek zuchtte diep. "Dat is een hele opluchting," sprak ze op normale toon.

"U heeft een mooie stem, juffrouw Amulek," sprak Jaap.

"Dank je," sprak juffrouw Amulek.

"Dus nu zijn vader en moeder, en professor Malerus in de machine ?" vroeg André.

"Ja," sprak de reus. "Nu is hun wereld de gesimuleerde werkelijkheid die bedient kan worden door knopjes."

"En hoe komt professor Malerus nu vrij ?" vroeg Jaap.

"Ik ga er vannacht naartoe," sprak reus Dinsdag. "Juffrouw Amulek kan mooi de knopjes bedienen."

En zo gebeurde het. De machine stond nu in de school van juffrouw Amulek, en het huis van professor Malerus was waar zij die door de machine heengingen terecht kwamen. André en Jaap bleven bij juffrouw Amulek, want het zou veel te gevaarlijk zijn. Wel konden ze alles op een scherm volgen. Reus Dinsdag kwam in het huis van professor Malerus terecht, en ging toen naar buiten op weg naar de gevangenis. Maar plotseling viel het beeld weg. Ze zagen niets dan sneeuw op het beeld. Toen herinnerden André en Jaap het weer. Reus Dinsdag kon in een ijsgebied veranderen. Daarna zagen ze de warme zee op het scherm, en toen ineens het hoofd van professor Malerus die door een zwemband naar boven kwam. André en Jaap moesten lachen. Ze waren erg opgelucht. De operatie leek geslaagd. "Kom maar uit de cabine, professor Malerus," sprak juffrouw Amulek vriendelijk. En daar kwam professor Malerus onder de cabine-kap vandaan. "Goed gedaan jongens, en meisje," sprak professor Malerus. "Ik dacht even dat ik er nooit meer uit zou komen. Ik ga er nu heel lang aan werken om het een totaal nieuwe wereld te maken in de machine."

André en Jaap glimlachten. Ze wilden niet meer terug. Ze zouden nu hierblijven. Ze zouden voorlopig wonen in het huisje van juffrouw Amulek. Ze kon hele lekkere lommer-soep maken. Maar op een dag was de machine van professor Malerus kapot, en niemand kon het meer aan de praat krijgen, zelfs juffrouw Amulek niet, en langzaam begon alles weer te worden als vanouds. De machine stond gewoon weer in de kelder van professor Malerus. Het Donderdag land leek niet meer te bestaan sinds de machine kapot was. Ook reus Dinsdag en juffrouw Amulek waren verdwenen. Maar gelukkig was professor Malerus nog steeds vrij. "Ik moet onderduiken, jongens," sprak hij. "Alles is teruggedraaid zoals het was, omdat de machine stuk is. Als ze me vinden zullen ze me weer opsluiten," sprak professor Malerus.

"Maar hoe kan dat ?" vroeg Jaap. "U bent toch de professor ? Wat is er dan gebeurd ?"

"Er is iets doorgebrand," sprak de professor. "Het is heel kostbaar en zeldzaam spul wat alleen in Afrika groeit. Ik moet hier weg, en misschien zoeken in Afrika, en dan weer terugkomen om de machine proberen te herstellen, maar ach, laat maar, ik weet zeker dat ik gezocht

wordt, overal. Ik ben in hun ogen een gevaarlijke ontsnapte crimineel. Ik zou nooit ver komen."

"Maar kunt u dan geen ander materiaal ervoor in de plaats gebruiken ?" vroeg Jaap.

"Onmogelijk," sprak de professor. "Zonder dit materiaal werkt het gewoon niet. Het is doorgebrand en ik krijg het niet meer goed."

André en Jaap keken sip. "En onze vader en moeder zullen ons snel terugvinden," zei Jaap. "Wij zullen dan ook met u moeten onderduiken. Waar zullen we naartoe gaan ?"

"Ik heb nog wel ergens een vriendin," sprak professor Malerus. "Ik weet zeker dat zij mij wel zou willen helpen, en jullie natuurlijk. Ze heeft een groot huis met veel kamers, dus dat komt wel goed. Dan nemen we de machine mee."

Met een telefoontje was het snel geregeld. De machine was gemaakt van speciale opvouwbare materialen. Zelfs het metaal was opvouwbaar, en alles paste net in een koffertje. André en Jaap keken er verbaasd naar toen de professor de machine opvouwde. Met wat koffers gingen ze even later naar het station. Professor Malerus had een hoed en een zonnebril op omdat hij niet herkend wilde worden. Ze zouden met de trein gaan.

Penitide heette de vrouw. Ze kwam hen na de treinreis van het station afhalen. Ze begreep het hele verhaal en stond achter zijn uitvindingen. Ze vond dat professor Malerus een onbegrepen genie was die tegen de staat beschermd moest worden. In het huis van Penitide kregen ze alle drie hun eigen slaap kamer. In een speciaal kamertje werd de machine uitgevouwen. Ook Penitide kreeg het verhaal te horen wat er mankeerde aan de machine. Toen ze hoorde over het ontbrekende Afrikaanse materiaal sprak ze : "Laat ik nou net daar iets van hebben. Drie jaar geleden was ik in Afrika, en vond het gesteente los in een grot. Ik heb het meegenomen als aandenken. Het ligt in een mandje op zolder, maar als het gebruikt kan worden om die machine weer aan de praat te brengen, dan graag. Dan heeft het toch nog een functie in plaats van alleen maar in een mandje te liggen de hele dag. Er keek toch geen ene kip naar. Het lag daar maar te liggen. Het is inderdaad een soort brandbaar schuimsteen. Het schijnt ook na verloop van tijd te krimpen, dus het is na een bepaalde tijd altijd weer aan vervanging toe. Zeg, zou je niet iets kunnen uitvinden wat ervoor zorgt dat het spul niet meer doorbrand of krimpt ?"

Professor Malerus keek verbaasd, en het gaf ook de jongens weer wat hoop. "Ik kan me dat bijna niet voorstellen dat dat hetzelfde spul is als wat ik nodig heb voor mijn machine," sprak professor Malerus. "Dat spul is zo zeldzaam dat je dat echt niet ergens zomaar in een Afrikaanse grot tegen kan komen. Het groeit alleen diep onder de grond. Het is ook niet echt gesteente, maar meer iets plantaardigs. Waarschijnlijk heb je je vergist. Ik kan het me haast niet voorstellen. Het is een soort kruid. Het is brandbaar en krimpt, en om bruikbaar te zijn voor mijn machine moet het aan een heleboel voorwaardes voldoen. Ik denk dat ik de moed maar moet opgeven."

"Ik zal het wel even halen," sprak Penitide, en ging naar het zolder. Even later kwam ze met het mandje terug, maar professor Malerus begon al direct met zijn hoofd te schudden. "Nee, nee nee, dit is het echt niet." Toen begon hij wat te mompelen, en vreemde formules op te zeggen. "Er mankeert heel wat aan, en ik kan dit nooit voor mijn machine gebruiken. Geen denken aan. Het lijkt misschien een beetje op dat wat ik bedoel, maar het is het echt niet."

## Hoofdstuk 4.

"Zou ik jou eens wat zeggen ?" vroeg Penitide. "Volgens mij is dit net wat je nodig hebt, en zit je het gewoon moeilijker te maken dan wat het is. Waarom probeer je het niet gewoon ? Nee heb je en ja kun je krijgen."

"Nee, Penitide," sprak professor Malerus. "Ik zou er alleen maar mijn tijd mee verdoen om jou valse hoop te geven. Echt niet, meisje."

Maar ook de jongens begonnen aan te dringen. Ze wisten namelijk hoe verstrooid de professor kon zijn. Dat hadden ze wel gemerkt met die stangen.

Na een lange tijd stemde professor Malerus eindelijk toe, maar gewoon om van het gezeur af te zijn. Hij begon met een mesje in het spul te snijden, en begon even later het spul te installeren. Toen startte hij de machine. "Lieve hemel," zei hij na een tijdje terwijl hij op de schermpjes keek. "Het schijnt te werken. Ik kan mijn ogen niet geloven."

"Zie je nu wel, verstrooide professor," sprak Penitide. "Nu moet je alleen nog een middeltje vinden waardoor het spul niet meer door kan branden en niet meer kan krimpen, maar voorlopig hebben we meer dan genoeg." Ook de jongens waren blij. Professor Malerus trok de kap van de cabine open, en ze gingen alle vier op de stoeltjes zitten. Hij trok de kap weer dicht totdat het pikkedonker was. Al snel begonnen ze het koud te krijgen. Ze hoorden het loeien van een ijsstorm, wat bijna krijste in hun oren. "Ik ken dit helemaal niet !" riep de professor. "Er is iets goed fout."

Overal was ijs en sneeuw, en er was veel storm. In de verte zagen ze lawines. "Laten we dan teruggaan," sprak Penitide kalm.

"Dat kan ik niet," zei de professor in paniek. "Daarom zei ik dat er wat goed fout zit."

Ook de jongens begonnen in paniek te raken. "Wat is er mis dan, professor ?" vroeg Jaap.

"Het mechanische systeem van de machine is al bevroren," sprak de professor.

"Hoe komt dat ?" vroeg André.

"Waarschijnlijk door het nieuwe spul wat jullie koste wat het koste wilden gebruiken voor de machine," sprak de professor.

"Ik wist niet dat er gevaren waren," sprak Penitide kalm. "Dan had je me dat moeten uitleggen."

"Dat heb ik gedaan, maar je wilde niet luisteren," foeterde de professor.

"Niet waar," zei Penitide. "Je zei alleen dat het niet zou werken, niet dat er gevaren zouden zijn."

Even later keken ze in een afgrond van lava. "We zijn er geweest," sprak de professor. "Het gat komt steeds dichterbij om ons op te slokken."

"Doe iets, Malerus," sprak Penitide.

"Ik kan niks, dankzij jou," sprak de professor.

"Nee, nee !" krijste André. "Ik wil niet dood."

Jaap begon te huilen. "Ik heb het zo heet. Straks smelt ik weg."

"Nee joh," zei Penitide. "We verzinnen wel wat."

"Allemaal blijven zitten," zei de professor.

Het begon steeds heter te worden, en ze waren nu gevaarlijk dicht bij het lava gekomen, totdat ook Penitide haar kalmte verloor. "Nu begrijp ik waarom ze jou lieten opsluiten ! Je bent levensgevaarlijk ! Moet je zien wat je gemaakt hebt !" riep ze. "Dat is toch niet meer normaal ? We worden zodadelijk gegrild. Wie wil er nu een gebakken eitje zijn hier ?"

"Jouw idee," zei de professor, die ook al zwaar aan het zweten was. "Als jouw verdachte materiaal zich aan de voorschriften had gehouden dan was er niets aan de hand geweest. Jij dwong mij om het te gebruiken."

"Geef anderen maar weer de schuld," foeterde Penitide. "Dat is altijd makkelijk. Jij had moeten ingrijpen als je wist hoe gevaarlijk dit kon zijn."

"Ik kon niet meer ingrijpen, want jij had het roer overgenomen," zei de professor. Hij was al aan het beven vanwege de warmte.

"Je hebt gewoon geen ruggegraat," foeterde Penitide. "Ze kunnen je als watje verkopen bij de drogist."

"Nu niet zwaar beledigend gaan doen, Penitide," sprak de professor, "doe dat niet." De professor was aan het klooien met een klein apparaatje wat hij uit zijn zak had gehaald. "Ik zal kijken of ik .... ik zal kij ... Ik zal kijken of ik reus Dinsdag door een bepaalde code kan bereiken," zuchtte de professor bevend en verzwakt.

"Ik kan niet meer," jammerde André. Ineens werden ze weggeduwd van de lava door een frisse wind. Het was reus Dinsdag. "Hier moet je niet komen !" riep de reus.

"Het is het verkeerde materiaal in de uitgangen A en U !" riep de professor.

"Nee, professor !" bulderde de reus. "Dit is komen te ontstaan omdat de machine te lang kapot is geweest. Onze hele wereld is ten onder gegaan. Er is geen Donderdag land meer."

"Waar is juffrouw Amulek ?" riep Jaap, "en alle kinderen van haar school ?"

Een zachte wind had hen inmiddels meegenomen. "Ze zijn allemaal veilig in een grot waar ik ze naartoe genomen heb."

De zachte wind leidde hen naar een berg waar een grote grot was. Daar waren alle inwoners van Donderdag land ondergebracht.

"Zie je nu wel," foeterde Penitide kwaad. "Het lag niet aan mijn materiaal, maar aan jouw kapotte machine."

"Ik heb een andere mening," zei de professor.

"Ik had je nooit moeten binnennemen," zei Penitide. "Grootste vergissing in mijn leven. Het is mijn eigen dikke schuld."

"Deze situatie was al voordat de machine gerepareerd werd door het nieuwe materiaal," sprak de reus. "Door het nieuwe materiaal kon ik eindelijk een schuilplaats vinden voor mijn volk."

"Je kletst," foeterde de professor. "Het nieuwe materiaal sluit niet aan op mijn machine. Er gaat teveel fout."

"Zitten we niet goed hier, professor ?" vroeg de reus.

"We kunnen er niet meer uit," sprak de professor, "en dat komt door het nieuwe materiaal. Het heeft mijn toegang tot het centrale systeem geblokkeerd. Ik kan mijn machine niet meer bedienen."

"Wat nu ?" vroeg de reus.

"De enige oplossing zou zijn een extra derde stang in de ketel te plaatsen," sprak de professor. "Die stang zou dan een vervanging moeten zijn voor het systeem met het zeldzame Afrikaanse materiaal. Dat systeem moet echt weg, want het veroorzaakt teveel problemen, en zal ook altijd weer aan vervanging toe zijn na een bepaalde tijd."

"Wat voor stang is het, professor ?" vroeg de reus.

Er gaat van alles mis als die stang er niet is," sprak de professor. "Er komen de grootst mogelijke ruzies en oorlogen van. Ja, ik herinner het me weer, ik herinner me het weer. Ik ook altijd met mijn verstrooide kop." De professor begon toen steeds meer geheimzinnig te kijken. "Het is de woensdag stang, het geheim van Woensdag."

"En waar kunnen we het vinden, professor ?" vroeg de reus.

"Eens even kijken, even nadenken," sprak de professor. "Ja, ik weet het weer. Ik heb het weer. Het gebeurt alleen op woensdag. Het is een rode stang. Zodra het komt zullen de dorpen weer terug zijn, en er zal een nieuw dorp bij zijn : het Woensdag dorp. Reus Dinsdag, herinner jij je reus Woensdag nog ? Heel lang geleden. Hij kwam bij je wieg staan. Ik herinner me dat als hij kwaad werd dan waren er ijstormen, lawines, en veel lava. Ik denk dat hij het was. We waren hem vergeten. Ik was hem vergeten. Hij wil weer terug. Reus Woensdag heeft de woensdag stang. Eens ging hij zeilen, maar hij kwam nooit meer terug. Ik ben hem vergeten, en dat neemt hij me kwalijk. Maar hij zou ons nooit daadwerkelijk kwaaddoen. Daarom zijn we hier."

"Nou, het was anders knap eng," zei Jaap.

"Hij houdt van griezelen," zei de professor. "Het is een griezelreus, maar hij is heel goedmoedig."

"Waar woont hij, professor ?" vroeg reus Dinsdag. "Dat moet dan wel van heel lang geleden zijn, want ik kan hem niet meer herinneren. Ik was nog te jong."

"Ik weet niet waar hij woont," sprak de professor. "Maar hij moet dichtbij zijn, heel dichtbij. Hij is teruggekomen."

Plotseling stond er een vurige gestalte in de opening van de grot. "Gij hebt mij gewekt. Wat moet gij van mij ?" brulde de gestalte.

"Ah, daar is reus Woensdag," sprak de professor. "Ben je teruggekomen, jongen ? Ik heb de rode stang nodig."

"Die krijg je niet !" bulderde reus Woensdag.

Hoofdstuk 5.

"Jij bent de enige die ons kunt redden, reus Woensdag," sprak de professor.

"Dan red ik je niet, red jezelf," bulderde de reus.

"Alles wat we willen is de rode stang," sprak de professor.

"Die heb ik niet," bulderde de reus.

"Woensdag geef ik het je," bulderde de reus weer.

"Het is vandaag woensdag," sprak de professor.

"Laat maar zitten dan !" bulderde de reus. Toen vertrok hij weer.

"Zie, hij wil niet meewerken," sprak de professor.

Na een tijdje kwam reus Woensdag weer terug. Ditmaal was hij een gestalte van ijs. Hij gooide een rode staaf naar de professor. "Ik kan hem toch niet langer houden, want mijn vingers beginnen ervan te branden," bulderde de reus.

"Dat komt omdat de stang terug wil waar het hoort," sprak de professor.

"Je hebt me nogal babbels," bulderde de reus.

"Wat is het geheim van woensdag ?" vroeg reus Dinsdag.

"Woensdag was ooit de slaapdag van de reuzen," sprak de professor. "Dan bleven ze de hele dag slapen, en dan gingen ze dromen, de mooiste dromen."

Plotseling begon de rode stang te spreken : "Werp me naar boven. Dan zal ik me in de machine installeren." Dat deed de professor. Er was toen een enorme ontploffing. De ketel begon anders te werken. Jaap en André keken hun ogen uit. Het Donderdag land begon weer terug te komen. Maar ineens waren er nog meer explosies. Versuft zaten ze alle vier op de grond in het kamertje waar de machine stond, in het huis van Penitide : André, Jaap, de professor en Penitide. De machine was overhit geraakt, en was ontploft. Er was niet veel meer van over.

"Mijn arme kunstwerk !" jammerde de professor.

"Jij altijd en je goede ideeën," foeterde Penitide. "Je bent levensgevaarlijk, ook vooral levensgevaarlijk voor kinderen. In de gevangenis hoor je thuis. Eigenlijk zou ik nu direct de politie willen bellen. Je rommelt maar wat aan met je verstrooide kop."

"Maar dan zullen ze jou als medeplichtig houden," sprak de professor. "Je bent al te diep in de nesten geraakt, vriendin. Er is geen weg terug meer voor jou nu."

"Puh, dat maak ik zelf nog wel uit," foeterde Penitide. "Pak jullie spullen en maak dat je wegkomt. Ik wil niets meer met deze zaak te maken hebben. Ik ben er helemaal klaar mee. Je mag hopen dat ik niet alsnog de politie telefoneer."

"Je weet dat jij dan ook goed erbij bent, vriendin," sprak de professor.

"Ik ben je vriendin niet, als je dat maar weet," sprak Penitide. "Pak je spullen en vertrek, nu."

"Die machine mag je houden als aandenken," zei de professor. "Ik ben er ook klaar mee. Ik kan het toch niet meer gebruiken, en de rommel valt ook niet op te vouwen."

"Mij met de rommel achterlaten zeker," sprak Penitide. "Komt niks van in. Neem je rommel mee, en ga terug naar je trein."

"Kom jongens," zei de professor. Ze pakten hun spullen en vertrokken. De jongens hadden beiden een klein stukje van de ontplofte machine meegenomen als aandenken. Verder lieten ze de machine bij Penitide achter die er maar over bleef foeteren. Zelfs toen ze allang wegwaren. Uiteindelijk besloot ze het bij het grof vuil te zetten.

"Wat een heks was dat, die Penitide," sprak Jaap.

"Ja, een walgelijke vrouw," sprak de professor. "Ik weet zeker dat zij met dat materiaal heeft lopen knoeien. Alles, maar dan ook alles liep verkeerd."

"Waar gaan we nu naartoe ?" vroeg André. Ze zaten inmiddels in de trein.

"Wat denk je zelf ?" vroeg de professor.

"Ik weet het niet," zei André.

"En jij, Jaap ?" vroeg de professor.

"Ik mis juffrouw Amulek," zei Jaap.

"En reus Dinsdag," zei André.

"Ik ben er klaar mee," sprak de professor. "Misschien hoor ik wel in de gevangenis thuis."

"Nee !" riepen André en Jaap. "We verzinnen wel wat. U moet Donderdag land redden. U kunt toch gewoon leren van de fouten, en opnieuw beginnen ?"

"Geen denken aan," sprak de professor.

"U bent slim genoeg," sprak Jaap. "Donderdag land gaat verloren zonder u."

"Hmm," zei de professor. "Ach weet je, ik denk dat ik gek aan het worden ben. Het was per slot van rekening maar een gesimuleerde werkelijkheid. Het was niet echt."

"Dus dat we bijna in de lava terecht kwamen was ook niet echt ?" vroeg André. "Het was zo verschrikkelijk heet."

"Allemaal simulaties," zei de professor. "Het zenuwstelsel reageert daar weer op. Het is allemaal inbeelding. Ik liet me er teveel in meesleuren, en zelfs voor mij leek het op een bepaald moment net echt. Ik was echt bang geworden, en echt in paniek geraakt, omdat ik de

machine niet meer kon bedienen. Het ding was op hol geslagen, maar na oververhitting schakelt de machine vanzelf uit, en als dat niet lukt, dan heeft de machine een ingebouwd self-destruct programma, als laatste redmiddel, en zo is dat ook gegaan. Sorry jongens, ik liet me er teveel in meesleuren, ik liet me er teveel in meegaan."

"Dus juffrouw Amulek en reus Dinsdag bestaan helemaal niet ?" vroeg Jaap bijna huilend.

"Sorry jongens," zei de professor. "Het is mijn fout geweest, mijn schuld."

"Ja, maar reus Dinsdag heeft u wel mooi de gevangenis uit gehaald," sprak André.

"Welnee," sprak de professor. "Dat was allemaal trucage. De machine speelde met jullie verbeelding en simuleerde dat ook. Ik moet jullie wat bekennen, jongens. Ik heb nooit echt in de gevangenis gezeten. De machine simuleerde alsof jullie er door politie agenten weer werden uitgehaald, maar jullie zaten er nog steeds in. Ook dat was een gesimuleerde werkelijkheid."

"D... dus Penitide was ook maar gewoon een onderdeel van de gesimuleerde werkelijkheid van de machine ?" vroeg Jaap. De professor knikte. "Nog sterker ...," sprak de professor. "We zitten nog steeds in de machine. Ik kan het laten stoppen op elk moment, en dan schuif ik de kap weg en dan kunnen jullie eruit."

"Dus de machine was helemaal niet kapot gegaan, maar dat verzon de machine gewoon zelf ?" vroeg Jaap. De professor knikte.

Hoofdstuk 6.

"We weten zo nooit of we er wel echt uit zijn," sprak Jaap die een beetje in paniek raakte. "Maar goed, werkelijkheid of gesimuleerde werkelijkheid : Ik wil terug naar Donderdag land, naar juffrouw Amulek en reus Dinsdag."

Ze zaten in de trein, maar ze wisten dat ze nog steeds in de machine waren. Toen werd alles zwart, en de professor schoof de kap van de cabine omhoog. "Nee, ik stop ermee, jongens," sprak de professor. "Het is al te ver gegaan. Ik dacht jullie voor de gek te houden, maar ik werd later zelf voor de gek gehouden. Het is een gevaarlijke machine."

"U gaat het toch niet weggooien ?" vroeg André. "We kunnen heus wel tegen een grapje."

"Het grapje liep uit de hand," sprak de professor. "Nogmaals, sorry jongens. Groeten aan jullie vader en moeder. Het was leuk, maar aan alle leuke dingen komt een eind."

Jaap keek op de klok. Het was nog geen zes uur 's ochtends. "Wat voor dag is het vandaag ?" vroeg Jaap.

"Dinsdag," zei de professor. "Jullie kwamen hier een paar uur geleden."

"Het leek wel dagen te duren in de machine," sprak Jaap.

"Dat klopt," sprak de professor. "Dat is gesimuleerde tijd, ook trucage. Dat doet de machine."

"Ik wil niet weg," zei André.

"Ik ook niet," zei Jaap.

"Jullie lijken wel een stelletje verslaafden," sprak de professor.

"Uw schuld," sprak Jaap. "Wij eisen juffrouw Amulek weer te zien en reus Dinsdag."

"Dat gaat niet gebeuren," sprak de professor. "Wat ik wel kan doen is jullie beiden een boek mee te geven over juffrouw Amulek en reus Dinsdag. Het is een boek over het Donderdag land."

Dat leek André en Jaap wel wat. Glunderend namen ze het boek in ontvangst. Ze kregen beiden hetzelfde boek, zodat ze er geen ruzie over konden maken.

Nog steeds was er een grote glimlach op hun gezicht toen ze thuiskwamen.

"Zo," sprak moeder, "jullie zijn vroeg thuis."

"Ja, het ging allemaal erg snel," zei Jaap, "en we hebben een leuk boek van de professor gehad."

"Leuk," zei moeder, "en wat hebben jullie allemaal bij de professor gedaan ? Wat heeft hij jullie laten zien ?"

"Ehm, mamma," zei Jaap. "U was er toch ook bij in het begin, toen we de machine binnengingen ? We waren in het ijsgebied, en toen in de warme zee met u en de professor."

"Waar heb je het over, lieve jongen ?" vroeg moeder. "Jullie zijn alleen naar de professor gegaan."

"Vreemd," zei Jaap. "Zou dat ook al een truuk van de machine geweest zijn dan ?"

Ook André keek verbaasd naar moeder.

"Nou, dat vind ik toch wel vreemd dan dat je dat denkt," sprak moeder.

"Hoe weten we nu of we niet nog steeds in die machine zitten ?" fluisterde André in Jaap's oor.

"Ja, dat weten we dus niet," fluisterde Jaap terug, "maar er gebeuren hier dus wel hele vreemde dingen."

"Ik vertrouw die hele professor voor geen cent meer," fluisterde André.

"Wat als we vanaf onze geboorte al in die machine zaten ?" fluisterde Jaap.

"Eng idee," zei André.

's Avonds in bed gingen ze beiden lezen in hun boek. Het ging niet alleen over reus Dinsdag en juffrouw Amulek in het Donderdag land, maar ook over een toversteen. Die toversteen moest ergens in het bos zijn, en de steen was het portaal tot het donderdag land. In het hele boek kwam de machine van de professor niet eens voor. De jongens waren helemaal enthousiast na het lezen van het boek. Ze moesten en zouden de toversteen vinden. Het boek beschreef ook waar de toversteen ergens moest zijn. Omdat het boek over hun eigen dorp ging moest het dichtbij zijn. De steen was ergens onder de grond in het bos, volgens het boek. Eigenlijk konden Jaap en André niet wachten tot de volgende dag. Ze wachtten totdat hun vader en moeder sliepen, en gingen toen met een zaklamp naar buiten, naar het bos. Ze hadden het boek meegenomen. Er moest ergens een groot hol zijn in het bos wat onder de grond liep. Daar moesten ze doorheen. Het zou leiden tot een tunnel die nog dieper onder de grond zou gaan. Na een tijdje zoeken, met de aanwijzingen van het boek, hadden ze het hol gevonden. Het was heel donker, maar de zaklampen hielpen goed. Het hol was in een heuveltje, en liep schuin naar beneden. Het was er erg modderig. Na een tijdje kwamen ze aan bij de tunnel, zoals het boek had uitgelegd. De tunnel liep nog dieper tot onder de grond, en zou tot een open ruimte leiden waar de steen ergens moest liggen.

"Ik ben benieuwd," fluisterde Jaap naar André. Soms waren er bochten die naar beneden liepen, en het leek zigzaggend naar beneden te gaan, dieper en dieper. André begon het benauwd te krijgen, en ook Jaap. "Ik hoop dat we het snel vinden," zei André. Jaap begon inmiddels al te hoesten. "Ik voel me niet goed," zei Jaap.

"Ik ook niet," zei André. "Waar zou het door komen ?"

"Ik weet het niet," zei Jaap, "maar ik krijg bijna geen lucht."

De tunnel leidde uiteindelijk inderdaad naar een open ruimte, zoals het boek zei. Hier was een grote gloeiende steen. Er kwam heel broeierig zacht licht vanaf. "Ik ben duizelig," zei André. André liep er naartoe en raakte de steen aan, maar hij werd direct achteruit geslingerd. "Au, het lijkt wel alsof er stroom op staat," zei André luid.

"Oppassen geblazen dus," zei Jaap. Jaap liep om de steen heen ... "Het lijkt wel ..." zei Jaap.

"Wat ?" vroeg André.

"Zou dit het portaal zijn ?" vroeg Jaap.

"Ik denk het," zei André, "als we het boek kunnen geloven."

"Ik vraag me af wat we nu moeten doen," zei Jaap.

"Een steen, een steen," sprak de torsteen, "nog even en jullie zullen smelten."

"Wat bedoelt u ?" vroeg Jaap.

"Nou, gewoon zoals ik het zeg," zei de steen.

"Maar ik begrijp u niet," zei Jaap.

"Dat is mijn probleem niet," zei de steen.

"Hoe komen we tot het donderdag land ?" vroeg André.

"Er is hier geen donderdag land," sprak de steen.

"Ja maar het boek zei dat de toversteen het portaal is tot het donderdag land," sprak Jaap.

"Je boek kan me nog meer vertellen," zei de steen. "Wie denk je dat het beter weet, een boek of een sprekende steen ?"

"Ik weet het niet," zei Jaap. "Heeft het boek ons dan bedrogen ? We hadden het namelijk wel van iemand gehad die ons al eerder had bedrogen."

"Ga er maar vanuit dat jullie weer bedrogen zijn," sprak de steen. "Er is hier geen portaal naar een donderdag land. Wie verzint nu zoiets ?"

Jaap en André keken de steen sip aan. "We hadden ons er zo op verheugd," zei Jaap. "We missen reus Dinsdag en juffrouw Amulek."

"Daar heb ik allemaal niets mee te maken," zei de steen. "Verwacht niet dat je bij mij kunt gaan lopen uithuilen op mijn schouders. Ik ben zo hard als steen. Het zou alleen maar erger worden."

Jaap en André begonnen het steeds warmer te krijgen. "Wat is hier aan de hand !" riep Jaap. Hij begon weer weg te rennen uit de open ruimte de tunnel in, en toen ook André. "Het is hier niet pluis !" riep Jaap. "Alsof we gekookt worden !"

"Ren maar !" riep de steen. "Ik zei het jullie toch ! Jullie zullen smelten !"

"Maar waarom, waarom !" schreeuwde Jaap, die harder en harder begon te rennen. Maar ze konden de steen niet meer verstaan. Het was te ver weg. "Naar de uitgang !" riep Jaap bijna zonder adem. Na een tijdje stonden ze weer buiten het hol. "Eindelijk frisse lucht," zei Jaap.

"En gelukkig is het hier kouder," zei André.

"Ja, we werden gewoon gegrild," zei Jaap. "Wat nu ?"

"Volgens mij hebben we het boek niet goed gelezen," zei André.

"Denk je ?" vroeg Jaap. Weer begonnen ze in hun boek te lezen. Ze hadden beiden het boek meegenomen.

"Een vorst komt altijd van onderen naar de toversteen toe, niet van boven, anders zou hij smelten," staat hier," zei André.

"Een vorst ? Is dat het koude weer of een koninklijk iemand ?" vroeg Jaap. "Wij zijn geen van beiden."

"We zijn rechtstreeks van boven naar beneden tot de open ruimte gegaan, maar waarschijnlijk moeten we een weg zien te vinden die onder de open ruimte terecht komt, en dan moeten we naar boven, want ik kan me herinneren dat er wel een opening van een hol was achter de toversteen," sprak André. "Een vorst is misschien een prins ? Als het voor een prins geldt,

waarom dan niet voor ons ? Als we daar gebleven waren dan zouden we echt gesmolten zijn. Blijkbaar accepteert de toversteen het niet als iemand van boven komt."

"Vreemd," zei Jaap. "Misschien heb je gelijk. Laten we goed zoeken naar een ander hol in de buurt."

"Hier staat : "Alleen zij die onder de modder de toversteen bereiken zullen het geluk vinden, want kwam de toversteen niet uit het diepste der aarde ?" zei André.

"Hmmm," zei Jaap. "Misschien herkent de toversteen ons als één van hen als we ons hebben ingesmeerd met datgene waarin hij geboren is : aarde ?"

"We kunnen het proberen," zei André.

Jaap begon te lachen en begon zijn kleren uit te trekken, behalve zijn onderbroek, en begon zichzelf in te smeren met modder. André deed toen precies hetzelfde, en lachte ook. "Het kietelt," lachte André. Toen gingen ze terug het hol in. Ze voelden zich veel beter nu, en kregen het ook niet meer benauwd. Ze voelden zich steeds beter naarmate ze dieper onder de grond gingen. Toch begon het ook steeds warmer te worden. "Dat gaat niet goed," zei Jaap. "Het is beter dan de vorige keer, maar ik zie vuur in de verte."

"Ja," zei André, "laten we teruggaan en naar een ander hol zoeken. Ik denk dat er niks anders opzit."

Ze bleven zoeken met hun zaklantaars toen ze weer uit het hol waren gekomen. Ook bleven ze doorlezen in hun boek.

"Oh kijk," zei André. "Het hol om onder de toversteen te komen is in een andere stad," staat hier.

"We hadden het boek veel beter moeten lezen," sprak Jaap. "Dan waren we niet zo in de problemen gekomen als nu."

"Laten we maar naar huis gaan, en het eerst helemaal nauwkeurig lezen," zei André, "anders vergeten we straks weer wat."

"Gelijk heb je," sprak Jaap. En toen zijn ze maar naar huis gegaan. Wel moesten ze toen eerst een bad nemen, want ze waren helemaal onder de modder. Gelukkig werden vader en moeder er niet wakker van.

De volgende dag waren ze alweer vroeg op, en natuurlijk gingen ze direct lezen. Het boek zei dat ze naar een stadje verderop moesten waar de broer van professor Malerus zou wonen, professor Hagelaar. Ze zouden daar met de trein naartoe moeten. Jaap en André waren zo enthousiast dat ze niet meer konden wachten. Ze zouden het boek wel verder lezen in de trein. In het boek stond precies beschreven waar professor Hagelaar woonde, en hoe ze daar zouden moeten komen. Ze hoopten maar dat de professor daar nog steeds zou wonen, want het leek nogal een oud boek.

"Stel dat hij daar nog steeds zou wonen, dan worden we misschien weer bedrogen. Vaak zit het in de familie," zei Jaap.

"Laten we het er toch maar op wagen, want ik zie geen andere weg om terug te komen tot het Donderdag land," zei André.

"Dat is waar," zei Jaap. "En ik ben erg nieuwsgierig."

De jongens waren erg zenuwachtig. Vader en moeder lagen nog te slapen. Van hun zakgeld zouden ze treinkaartjes kopen. Het stadje waar ze naartoe moesten was niet ver. Vijf minuten in de trein. In de trein lazen ze nog even in het boek, en toen waren ze er al. Ze moesten toen over een pad langs een hele lange heg lopen, en zo kwamen ze de stad in, waar professor Hagelaar ergens moest wonen. Ze letten goed op de beschrijvingen van het boek. Na een tijdje kwamen ze aan bij het huis. Professor Hagelaar woonde boven een winkel, althans als hij daar nog steeds zou wonen, want dat was nog maar de vraag. Er stond wel Hagelaar op een bordje boven de bel. Dat was al een hele opluchting voor de jongens. Jaap belde aan. Na een tijdje deed een vrouw open. Ze mochten mee naar boven komen, waar professor Hagelaar woonde. De vrouw leek op een dienstmeisje. Een man met een grote baard en een pijpje stond bovenaan de trap. Hij was direct erg vriendelijk. De jongens vertelden hem het verhaal. "Oh, dat boek ?" lachte hij. "Ja, dat heb ik ooit eens geschreven onder een valse naam, een pseudoniem."

"Ik hoop dat verder het verhaal over de toversteen en het Donderdag land niet vals is," zei Jaap.

"Nee, nee nee, dat is allemaal echt waar," sprak professor Hagelaar. Hij nam de jongens mee naar de woonkamer. Hier hingen een heleboel koekoeksklokken. Professor Hagelaar was een maker van levend speelgoed. Het was heel griezelig, zo griezelig dat het beneden in zijn speelgoedwinkel niet verkocht mocht worden. Hij vertelde over het hol in de achtertuin van de winkel, wat helemaal tot onder de open ruimte van de toversteen in het bos liep.

"Hoe werkt dat portaal tot Donderdag land dan precies ?" vroeg Jaap. "Is dat de toversteen zelf ?"

"Nee," zei professor Hagelaar. "De steen moet op een bepaalde manier gedraaid worden om het portaal te openen."

"Maar toen ik de steen aanraakte werd ik achteruit geslingerd," zei André.

Professor Hagelaar lachte. "Ja, ja ja, dat komt omdat je er niet aan mocht zitten. Je voldeed nog niet aan de voorwaardes. Je had het boek maar half gelezen," sprak de professor.

# Hoofdstuk 7.

"Dus als we door dat hol in de achtertuin gaan en ons insmeren met modder, dan kunnen we veilig naar de steen toe om de steen in de juiste positie te draaien om het portaal tot het Donderdag land te openen ?" vroeg Jaap.

"Vergeet het maar," zei professor Hagelaar. "Er komt veel meer bij kijken. De steen kan niet zomaar gedraaid worden. Daarvoor zit het veels te vast, en de steen is daarvoor ook veel te heet. Je handen zouden er vanaf branden."

"Het leek wel of er stroom opstond toen ik het aanraakte," sprak André.

"Dan mag je geluk hebben dat je nog leeft," sprak professor Hagelaar.

"Wie schrijft nu zulke gevaarlijke boeken dan ?" vroeg Jaap. "U bent al net zo gevaarlijk als uw broer. Daar hebben we ook al heel wat mee meegemaakt."

"Vergelijk me alsjeblieft niet met mijn broer," sprak professor Hagelaar. "Alles was duidelijk in het boek uitgelegd."

"Ja, maar kinderen lezen er overheen," sprak Jaap.

"Nu, luister," sprak professor Hagelaar, "de steen kan alleen draaien door een toverliedje."

"Ja, houd maar op," zei Jaap. "Ik heb het idee dat we weer gigantisch in de maling worden genomen."

"Volgens mij ook, Jaap," zei André.

"Zeg professor Hagelaar," zei Jaap, "kunnen we hier niet gewoon bij u blijven logeren, en dat we dan leuke spelletjes gaan doen, en dan de stad in ?"

"Goed kinderen," glimlachte professor Hagelaar, "als jullie het niet willen geloven, dan kunnen we hier ook gewoon spelletjes doen en een leuke tijd hebben. Ik zal jullie vader en moeder er wel even voor opbellen."

En zo gebeurde het. Vader en moeder vonden het goed, en zo bleven de jongens een paar weken bij professor Hagelaar logeren, en ze hadden een leuke tijd. Het was per slot van rekening vakantie tijd. Maar aan het einde van het logeren bij professor Hagelaar schoof professor Malerus toch weer de kap van de machine-cabine omhoog, en bleek het dat ze toch al die tijd weer gewoon in de machine hadden gezeten. "Dacht ik het niet !" riep Jaap. "Ik had het kunnen weten !" Ze keken recht in het lachende gezicht van professor Malerus.

"De toversteen nog gevonden ?" grinnikte professor Malerus.

"Wat bent u een bandiet !" riep Jaap. "Ja, gevonden, maar weer weggezonden. Het is een onmogelijke opgave !"

"Het is gewoon een spel," zei professor Malerus, "en jullie wilden het niet afmaken."

"We hebben wel wat anders te doen dan al die onzin puzzeltochten. Het leidt toch nergens toe," zuchtte André.

"Kom, kom," zei professor Malerus, "Jullie vonden het beter dan school."

"Dat wel," zei André, "maar dan noemt u ook wel wat op. In ieder geval hebben we lekker spelletjes gedaan met uw broer, en zijn we de stad ingeweest."

"En als jullie straks weer op die saaie school zitten, dan zullen jullie er naar terugverlangen," zei professor Malerus lachend.

"Zeg, heeft u ons allemaal gemaakt ?" vroeg Jaap. "Heeft u misschien ook vader en moeder gemaakt en ons hele leven ?"

Professor Malerus knikte.

"Maar wie heeft u dan gemaakt ?" vroeg Jaap.

"De Machine," zei professor Malerus.

"Ja, maar ik dacht dat u de machine had uitgevonden ?" vroeg Jaap.

"Nee, net andersom," sprak professor Malerus.

"En wat is de naam van de machine dan ?"

"De Rusland Machine," sprak professor Malerus.

"Maar wie heeft de Rusland machine dan gemaakt ?" vroeg Jaap.

"Reus Maandag," sprak professor Malerus, "maar dat is een heel lang verhaal."

"En misschien weer een leugen," zei André.

"Wie weet," sprak professor Malerus. "Het is een puzzel voor de puzzelaars."

Even later liepen Jaap en André trillend en bevend het huis van professor Malerus uit. Ze hadden datzelfde gevoel als wanneer ze op de kermis waren geweest en in vele machines hadden gezeten. Ze waren buitengewoon vrolijk, en ze wisten niet of ze nu blij moesten zijn dat het weer afgelopen was, of blij moesten zijn dat ze er geweest waren, of blij omdat ze er misschien nog steeds inzaten. Met een brede glimlach liepen ze naar huis, en toen ze binnenkwamen zagen ze hun vader op de bank zitten met de krant. Ze schoten direct in de lach. "Wat valt er te lachen," bromde vader.

"Vraag het aan professor Malerus !" riep Jaap lachend, en rende samen met André giechelend naar boven.